

vedl-li nalézací soud přes to hlavní přelíčení v nepřítomnosti obžalovaného a vynesl-li přes to v jeho nepřítomnosti rozsudek, porušil tím předpis § 427 tr. ř. v ustanovení, o němž výslovně přikázáno, že ho má býti šetřeno pod zmatečností, a zatížil tím rozsudek důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 3 tr. ř. Jelikož pak není nade vší pochybnost jasno, že nepřítomnost obžalovaného nemohla míti na konečné rozhodnutí účinek obžalovanému nepříznivý, bylo by lze ve smyslu první věty posledního odstavce § 281 tr. ř. upřítí stížnosti úspěch jen, kdyby bylo zjištěno, že se obžalovaný dozvěděl o hlavním přelíčení odjinud tak včasné, že se přes to, že mu obsílka nebyla doručena, mohl k hlavnímu přelíčení dostavit. To zjištěno není. Matka obžalovaného sice dosvědčila, že jednou přišla nějaká obsílka, by se syn dostavil k trestnímu soudu do Prahy, že jela, protože syn nepřišel večer domů, do Prahy k zaměstnavateli syna a tam že ji vrátný řekl, že syn již o tom ví, že má jít k soudu, ale že musel odejet někam daleko. Než z těchto nepřesných údajů matky nelze bezpečně usouditi, že v obsílce, o níž se matka zmiňuje, šlo právě o obsílku k hlavnímu přelíčení konanému dne 29. května 1928, to tím méně, an listonoš Josef L. udal, že počátkem roku 1928 docházelo více soudních obsílek pro obžalovaného, a že podle záznamu bylo proti obžalovanému v roce 1928 zahájeno i další soudní řízení; nehledě ani k tomu, že není záruky, že se sdělení vrátného matce obžalovaného srovnává s pravdou. Jest tedy pokládati za nevyvrácené tvrzení obžalovaného, že se o hlavním přelíčení a o rozsudku dověděl teprve dodatečně v červnu 1928, takže neměl možnosti dostavit se k líčení a hájiti se proti obžalobě a proti průvodům ho zatěžujícím. Proto byl — aniž třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti — rozsudek prvé stolice zrušen z důvodu § 281 čís. 3 tr. ř., a bylo uznáno dále, jak shora uvedeno, a to za předpokladů § 5 zákona čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 3468.

Ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 201 c) tr. zák., záležejícího v tom, že pachatel úmyslně ukryl a sobě přivlastnil věc omylem ho došlou (nebo ztracenou), se nevyhledává, by pachatel vyvolal nějakým způsobem omyl.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Zm I 51/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 201 c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k opětovnému projednání a rozhodnutí na příslušný nyní okresní soud, mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. namítá zmateční stížnost, že obžalovaný neměl vlivu na to, že se 50tihaléřové poštovní znám-

ky, jejichž úmyslné ukrytí a přivlastnění si rozsudek mu klade za vinu, dostaly právě do knihy, již si obžalovaný koupil za 20 Kč, a že neměl vlivu na to, že mu byla prodána právě tato kniha. Omyl prodáváčky, od níž obžalovaný koupil knihu, v níž byly založeny poštovní známky v ceně 350 Kč nebyl prý obžalovaným vyvolán. Proto není tu skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 c) tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným. Tyto námitky jest označiti za právně bezpodstatné; neboť ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 c) tr. zák., záležející v tom, že pachatel úmyslně ukryl a sobě přivlastnil věc omylem ho došlou (nebo ztracenou) v ceně 200 Kč přesahující, se nevyhledává, by pachatel vyvolal nějakým způsobem onen omyl, který měl za následek, že se věc dostala do držení pachatelova. Dovolává-li se stížnost v této souvislosti rozhodnutí čís. 4018 víd. úř. sbírky, přehlíží, že toto rozhodnutí vyslovuje, že koupě věci, jež došla omylem prodatele a již si tento přivlastnil, nečiní kupitele zodpovědným za podvod podle § 201 c) tr. zák., a že stěžovatel sám netvrdí, že poštovní známky, o něž tu jde, došly omylem prodatele a že si je prodatel přivlastnil, nýbrž že v tomto směru jen zdůrazňuje, že tu šlo výhradně o omyl prodatelčin a že tento omyl nebyl vyvolán obžalovaným.

Čís. 3469.

Přečin podle třetího odstavce pokud se týče přestupek podle druhého odstavce § 42 zák. na ochranu republiky (čl. III zák. čís. 142/1868) jest deliktem kulposním; tato kulpa není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako kulpa podle trestního zákona vůbec; pachatel se tresce, protože se z nedbalosti dopustil deliktu obsahem tiskopisu.

Jako nemůže býti potrestán ten, kdo jedním a týmž činem neb opomenutím z nedbalosti zabije jednoho člověka a zraní více lidí, pro přečin a pro přestupek podle § 335 tr. zák., tak i ten, kdo uveřejní z nedbalosti článek zakládající skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinu podle § 18 čís. 1 a 3 zák. na ochr. rep., nemůže býti potrestán pro přečin podle třetího odstavce a pro přestupek podle druhého odstavce § 42 zák. na ochr. rep., nýbrž jen pro onen přečin.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Zm I 59/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 42 odst. třetí zákona na ochranu republiky (čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák.) a přestupkem podle § 42 odst. druhý zákona na ochranu republiky (čl. III. zákona čís. 142/1868), zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel kromě přečinem podle § 42 odst. třetí zákona na ochranu republiky a podle čl. III. zákona čís. 142/1868 uznán též vinným přestupkem podle těchže zákonů, dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících, a vyměřil obžalovanému za zbývající přečin podle § 42 odst. třetí zákona